

השבת של רבי זוזמן מברסלב

כל מה שמתגל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, סז)
טוב להגיד ולשיר **נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מְאוֹמָן** לזכות לכל הישועות

עֲשֵׂת הָאֵלֹהִים

... **כִּי שֵׁם ה' אַקְרָא** ... (לכ"ב)

כל הצדיקים לא זכו למדרגתם בשלמות, כי אם על ידי התבודדות ותפלות, שהרבו להתחנן לפני השם יתברך שיזכו לקים את התורה, כי עקר הכנעת הסטרא אחרא בשלמות הוא רק על ידי זה, כי מתורה בפני עצמה יש לפעמים יניקה להסטרא אחרא, חס ושולם, שמכניס בדעתו ללמד שלא לשמה, חס ושולם; וכן מתפלה בפני עצמה תוכל הסטרא אחרא להתאחז, שמכניס בדעתו להתפלל לצורך גופו לבד. אבל כשנכלל תורה ותפלה יחד, וכל תפלתו הוא רק שיקים את התורה, וכן כל למודו את התורה כדי שידע לעשות מהתורה תפלה, כדי שיזכה לשמור ולעשות ולקיים, ואז נכלל התורה והתפלה יחד בתכלית היחוד, ואז יתפרדו כל פעלי און ואין להסטרא אחרא שום יניקה, אדרבא הרע נתהפך גם כן לטוב.

וזה האזינו השמים ואדברה וכו'. יערף כמטר לקחי וכו'. שבודאי יכנסו דברי באזניכם. וכעין שפרש רש"י שם לענינו והטעם 'כי שם ה' אקרא', כי אקרא ואתפלל בשם ה' ואעשה מהתורות תפלות ועל ידי זה בודאי יערף כמטר לקחי תזל כטל שיתקומו ויכנסו דברי בלביכם כמטר וכוטל. ותזכו לקים את התורה, כי עקר קיום התורה הוא על ידי זה שעושין מתורות תפלות וכנ"ל, כי כל שירת האזינו נאמרה כדי לזכות באחרית הימים לקים את התורה, כמו שכתוב שם בענין: ואנכי הסתר אסתיר פני וכו' וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו. כי שירת האזינו זה בחינת תפלה, שהוא בחינת שירה וזמרה, בחינת עשרה מיני נגינה שבהם יסד דוד המלך עליו השלום ספר תהלים, הינו שעל ידי השירה הזאת כלל משה רבנו עליו השלום את כל התורה בתוך בחינת שירה, שהיא בחינת תפלה. ועל ידי זה האיר בנו הארה הזאת לזכות ולעשות מהתורות תפלות, שעל ידי זה עקר קיום התורה באחרית הימים, בחינת וענתה השירה הזאת וכו', כי לא תשכח מפי זרעו וכו' וכנ"ל: (הלכות ראש ח"ד - הלכה ה, לא לפי אוצר היראה - התבודדות, אות יז)

בפנים, כמו כן גם אצל אנשים פשוטים, על ידי שמשליכים כל חכמות ושכלם ומאמינים בהשם יתברך בתמימות, על ידי זה זוכין לבחינת תקון המשפט, הינו שאינם מהרהרים אחר משפטיו יתברך, ומתגברין בכל עז לעמד בכל מה שעובר עליהם, ולכלכל דבריהם במשפט. כי על ידי התמימות, על ידי זה הצדיק מקשר אותם לדרכי תמימות, ומעלה אותם ממקום שנפלו לשם, על ידי פגם המשפט שנפל לתהומות חס ושולם. ואם אף על פי כן יצרם מתגבר עליהם ביותר צריכים ביותר, להתחזק בדרכי התמימות, ולצעק להשם יתברך מעמקי תהומות, בבחינת ממעמקים קראתיך ה', עד שסוף כל סוף יזכה על ידי זה ליצא ולעלות מעמק נפילתו שנפל וירד עד תהום, והכל בכח וזכות הצדיק הנ"ל.

וזהו: הצור תמים פעלו בחינת תמימות. וזהו כי כל דרכיו משפט. כי תקון המשפט על ידי בחינת תמימות כי ה' יתברך מתנהג כביכול כמו שהאדם מתנהג כמו שכתוב עם גבר תמים תתמם שעל ידי זה עקר תקון המשפט כנ"ל. וזהו: אל אמונה ואין עול וכו'. ולהפך מי שאינו מתנהג בתמימות עליו נאמר מה שכתוב שם תכף אחר מקרא זה שחת לו לא. ששחת וקלקל והפך מלא באל"ף ללו בוא"ו. כי מה שנאמר בכלל ישראל כי לא נחש ביעקב הפך על עצמו הגלגל שעליו נאמר כי לו נחש. שזהו בחינת מדה כנגד מדה. וזהו בניו מומם ופרש רש"י בניו היו והשחתה שהשחיתו הוא מומם. הינו כי זה שהולך בתמימות הוא עקר הן החביב לה' יתברך כמבאר בהתורה הנ"ל, וזה שצועק על ההופכים ארחות ישר ואינם מאמינים כראוי בשלמות בצדקת המשפט של ה' יתברך והולכים אחר נחושים וסברות רבות בניו היו. כי אם היו הולכים בתמימות היו נקראים בנים למקום. והשחתה שהשחיתו הלא נחש עד שנתהפך ללו נחש, הוא מומם כי הפך תמימות הוא בעל מום כי תמימות לשון שלמות והמום הוא חסרון. וזהו דור עקש ופתלתל בחינת עם עקש תתפתל הפך עם גבר תמים תתמם שאז נקרא בן ותמים בשלמות בלי מום. (הלכות נזיקין - הלכה ה, אות י לפי אוצר היראה - תמימות, אות ט)

מפתח **לכבוד יקירי וחביבי כנפשי, ה' ישמרהו ויחיהו חיים ארכים בכל טוב אמתי ונצחי.**

עיקר התקון הוא על-ידי הצדיק האמת, שיודע שרשי כל הנפשות ויודע איך לעסק עם כל אחד בחייו ובמותו, איך לתקנו ולהביאו להשגות אלקות, שזה עיקר התכלית עיקר שעשוע עולם הבא, על-כן העיקר כשזוכין להתקרב אליו בחיים חיות. עיקר תקון האדם בחייו ולאחר מיתתו, הוא רק על-ידי שאוחז עצמו בהצדיק, ולעתידי ישבו כל ישראל באהלי הצדיק האמת ואנשיו האמתיים ויתקרבו אליהם, שזה עיקר תקון האדם. אשרינו אשרינו אלפים ורבות פעמים אין מספר, שבאנו לזה העולם בזה הזמן שיש לנו אור חדש כזה, אור האורות חדוש שבחדושים כזה וכו', שגלה תורות שיחות ומעשיות נוראות כאלה אשר אין דגמתם. אשרי אדם אשר יהגה בכל יום בתורתיו ותפלותיו.

... **הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט** ... (לכ"ב)

עיקר תקון כל אדם הוא על ידי בחינת תקון המשפט. כי צריך כל אדם לכלכל דבריו במשפט, הינו שישפט את עצמו על כל דבר, וכל הפגמים חס ושולם הם בחינת קלקול המשפט שאינו מתנהג כמשפט התורה, ועקר קלקולו על ידי חכמות רעות של העולם שהם בחינת פגם המשפט, דהינו מה שנדמה לכל אחד כאלו השם יתברך אינו מתנהג עמו במשפט הישר והצדק, ומזמין לו נסיונות שאינו יכול לעמוד בהם, כגון חסרון פרנסה וכיוצא. ובאמת צריכין להאמין כי צדיק ה' וישר משפטיו, ואינו מנסה שום אדם במה שאינו יכול לעמד בו, אף על פי שלפי שכלו קשה לו לעמד בענינים אלו שעוברים עליו, אף על פי כן צריך להשליך שכלו וחכמתו, ולהאמין בתמימות כי ישרים דרכי ה' ומשפטיו, ובודאי הוא צריך לעבר בזה העולם בענינים אלו, שהשם יתברך מתנהג עמו, בעשירות או בעניות, או בהתגברות התאוות והרעיונים וכו', וכמו שאמר רבותינו ז"ל הלל מחייב העניים, רבי אליעזר בן חרסום מחייב העשירים, יוסף מחייב את הרשעים. נמצא שכמו שהצדיק זוכה על ידי התמימות שלו שמשליך עצמו לכל מיני רש וטיט שבשיל השם יתברך (כמובא בלקוטי תנינא - סימן ה, עין שם), על ידי זה זוכה לבחינת תקון המשפט בשרשו, דהינו להשיג השגת צדיק רוע לו רשע וטוב לו כמבאר

אומן, אומן, ראש השנה ...

